

Tevhid za Tenzilu

Sunašce oka Tenzilina
ugasi ruka dušmana
u jednom kijametskom danu;
s dunjaluka odnese tako
njegov ukras, ružu nebranu.

*S prozora gledam oproštaj Sunca,
miris šehida s Vrbanjuše kreće...
Hej Nerkesi, hej Mejli,
šeftelije obraza njenih
nikad svehnuti neće.*

Prolazi dan za danom tužni,
prolaze zime i ljeta;
sve su se duše negdje srele;
ona i sada čikmama šeta
i krasi gradine bijele.

S prozora gledam...

Džennetskih čehri sve je manje,
to nek' te, Tenzila, tješi;
radost života sve je kraća.
Pod zemljom žive oni najljepši,
sestre moje i moja braća!